

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historia Missionis Anglicanæ Societatis Iesv

More, Henry

Avdomari, 1660

n. 35.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38320

excidat cui satis factum quis cupiat, dignetur me memorem reddere Atque vt à calee retexam vbi is pedem posuit, tantum abest vt isti ego me sacerdotem esse confessus sim aliquando, vt nè verbum vnquam, neque verbi apicem sim illi locutus vel ille mihi; cumque id iterum atque iterum affirmassem, paratus per sancta *Iesu* Euangelia iurare, subpuduit hominem suæ impudentiæ, quam tegere quoquo modo conatus est cum diceret saltem famulo quem ad memiserat insinuasse me quidpiam huiusmodi. Apage, inquam, cum tuo famulo, qui quod vehementer vultis hoc probatum esse præsumitis. Deinde quid est criminis abijisse peregre in exteras regiones? An ideo sacerdos? Quot peregre euntium millia etiam apud vos sunt? quam pauci Sacerdotes. At caelebs sum: Nec solus sum, neque omnes caelibes sunt sacerdotes. Sed quorsum latebam quando alij se siltabant? Quis quæso hosti triumphanti libenter se credit si possit impunè se subducere? Nemo certè aiebant ipsi Iudices. Ego vero pactam pecuniam iam ante solueram; per conditiones, quas dicis, liberum debebat esse mihi frui sede mea, aut postero die relinquere, si mihi esset cōmodius; quis ruptis conditionibus interturbauit? Tum quod ad latebras attinet, ego clauo die & loco patentissimo sponte occurri Locum-tenenti, non vi tractus; vocetur ille, eius testimonio euincam. De sacello, respondeo, Non esse nos Atheos, aut homines qui syluas aut lucos consecrant, aut horrea, vt quidam, si quis est domi locus, honestissimum dedicamus sacris vsibus, neque apparatus est vilis, si suppetat facultas vasa cum reliquo instrumento sunt argentea vel etiam aurea. At, inquit, vnus aliquis Altari seruebat, & quis alius præter te? Neque hoc necesse est, inquam; nunquam desunt apud nos qui hunc mihi honorem ambitiosè surripiant. Et hi sunt (ait alter) quos scire est operæ pretium vbinam sint: effare: subrisi: Et quem me esse fingis obsecro vel facere vis? Proditorem? Tum alius, Viginti sunt, inquit, in vicinia qui te eius domus sacerdotem appellant. Erras bone vir, inquam, plus quadraginta sunt, & plus centum qui hoc ex errore, vel malicia dicunt. At cur ego tot annos occultus? Ego occultus? nemo in paræcia vir bonus est qui me non nouerit, & mentam meam; nullus coctor ceruisiæ, piscator nullus, nullus laneo qui non mei commercij fuerit cupidissimus; Vestigialium collectoribus, cæterisq; officialibus nemo me notior; si qua contributio in pauperes facienda fuerit, si quod symbolum conferendum ad matrimonia egenorum cohonestanda; præsto erat semper meus nummus, meoque nomine publicè offerebatur. Hoccine est vitam occultè degere? Venationes, aucupia, gallinaceorum duella, globi lusorij aliorum sunt delitiæ; mihi non ita arident; & odi popinam, gratam multis stationem; nec tamen carui meis recreationibus, honestorum virorum consortio, hortis, syluis & similibus; nè canis quidem vllus erat in meo oppidulo qui me prodeunte tanquam non ante viso allattaret, tam eram singulis notus.

XXXV. At quid de puero respondes, cui agnouisti te esse Sacerdotē? de puero? nihil, sed ad vestram sapientiam prouoco, Iudices, an probabile, an

le, an credibile, an fieri omnino potuerit, vt aut ego tantum me puero crederem, aut quiuis in quo iudicij quidpiam inesset id de se fateri vltro vellet ex quo tam magnum sibi periculum crearetur. At quos Iupiter perdere vult (ait alter) dementat: senex quidem sum fateor, at non delirus. Producitur tum rursus in medium scriptum, quod dixi, illudque interpretabantur Ordinum à me susceptorum esse luculentum testimonium. Inscriptio erat. Admodum Reuerendo Domino Rodulpho Moello &c. Ac deinde *Facultates concessæ* &c. Hanc inscriptionem ego illis prælegi & docui non esse testimonium de ordine accepto, sed de iurisdictione collata iuueni cuidam eius nominis; quo de nomine nullus me vnquam appellauit; atque adeo etiam si esset de ordine testimonium, in me non posset conuenire, qui *Ioannes* vbique & ab omnibus vocor. Itaque cum nihil ex omnibus probaretur; post breuem vtriusque urbanitatis demonstrationem discessum est. Et videri potuit hac discussâ tempestate naus portum attigisse; sed æstuans ira Chiliarcha nouam remoram iniecit cum diceret scripsisse se de me ad Parlamentum; responsum igitur expectandum esse nisi in offensionem incurere vellent; neque legitime laboratum est vt confestim mitterer Londinum; In arenam detenderant lucrum & malitia de mea pelle certantes, Chiliarcha vt me perderet, Præfectus vt me retineret. Erat id plurimum iudicio prælagium perpetui carceris. Neque eadem fuit quæ prius urbanitas, nunquam relinquebar solus, ad omnes rimas portæ excubabat suspicio; ipsum Præfectum hecicio quis metus incefferat, vt neq; captiuitatis meæ locijs integrum esset ad me accedere. Quidam etiam nocte mediâ irumpunt duodecim armati, lectum, vestes, armarium, caminum, omnia scrutantur; nimirum cum voluntas non desset me perden di, argumenta quærebant in pernicem. Post quæ elapsi sunt menses aliquot ferentiores, neque memini singulare quidquam contigisse præter molestantiam arctissimæ custodiæ.

XXXVI. Successere deinde Iudicia Prouincialia ad lites terminandas, ad reos plectendos aut absoluendos innocentes: At quo Iudice non alio quam illo ipso Chiliarcha qui mihi fuerat infestissimus. Erat vir honestus (quem Clericum Pacis nominant) hic spem libertatis faciebat si libellum supplicem in curia offerre vellem; quoniam hæcenus, per omnem quæ facta fuerat inquisitionem, allatum nihil fuerat quo probarer Sacerdos, sed neque afferri posse videbatur. At mihi tanè non probabantur pleræque circumstantia: Is enim qui non ita pridem puerum mendacem subornauerat, facile inuenisset testem iuratum qui causam totam euerteret: Amici tamen consilio obsecutus, libellum scripsi rudi calamo, cui ille formam adderet; Ex quo tempore subiit animum cogitatio & quasi prælagium mortis imminens, ad quam certè non exhorui, sed iui obuiam tanto cum iubilo & exultatione vt nunquam Deum sim expertus præsentiorum. Imaginabar horam iam adesse; meditabar quibus verbis populū essem allocuturus; quam essem mortis causam demonstraturus; quibus modis expressurus exundantem animi lætitiā, occultamque fidei, spei, & caritatis vim, qua impellebar ad publicè declarandum;